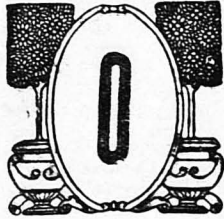

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΡΝΟΝ ΛΗ

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

τόν Μιγκουέλ ή Μαράνα, πού έμενω γνωστός στην ιστορία των μεγάλων έρωτικών περιπετειών με τ' όνομα Δόν Ζουάν, άρχισε να καταλαβαίνω πώς τον πήρανε τά χρόνια. Η άλήθεια είναι ότι ή καρδιά του εξακολουθούσε να χτυπά γοργά και άνησυχά, ότι τό χέρι του ήταν ακόμα σταθερό για να παίξει με την κιθάρα ή με τό σπαθί και ότι τά μάτια του είχαν ακόμη τή λάμψη εκείνη πού έκανε τις ώρες της Γρενάδας να τού προσφέρουν τά θέληγträ τους με ταπεινή ύποταγή, χωρίς να συλλογίζονται ούτε σύζυγο, ούτε πατέρα, ούτε αδελφό. Ωστόσο, ό Δόν Ζουάν, από μία παράξενη μελαγχολία πού τον κυριεύε κάπου-κάπου, από μία ήθικη κόυρασι πού τον έπιανε ώρες-ώρες, καταλάβαινε πώς είχε άρχεισει τό ήλιε-εσπίλεμα τής έρωτικής του δράσεως...

Ένα φθινοπωρινό έράδν, ενώ επέστρεφε σπίτι του, μόνος, βα-ρύθυμος—είχε αφήσει μία εύθυμη συντροφιά επειδή τον κυριεύε ξαφνικά ή καταραμένη εκείνη μελαγχολία, πού τον έκανε να μή έρωσι ή σε τίποτα εχθαρίστη—ενώ λοιπόν επέστρεφε σπίτι του, είδε ξαφνικά μία γυναίκα να στέκεται στο μπαλκόνι ενός έξοχικού σπιτιού. Η νύχτα ήταν σεληνόλουστη—και στο μελαχρό φώς τού φεγγαριού, πού εξέπλωνε τά πάντα, ό Δόν Ζουάν είδε πώς ή γυναίκα εκείνη ήταν μία από τις ώραιότερες δέσποινες πού συνάντησε στη ζωή του... Δησιόνησε τότε άμέσως τή μελαγχολία του, τά μάτια του έλαμψαν και με τό θόροος πού τον χαρακτήριζε πάντοτε, πλησίασε κάτω από τό μπαλκόνι και χαϊρέτησε τή άγνωστη.

Εκείνη τον ήξερε, "Η μήπως ένοιωσε τήν ίδια συγκίνηση πού δοκίμαζαν όλες ή γυναίκες μπροστά του και όταν ακόμα τον έβλεπαν για πρώτη φορά; Άγνωστο. Μά ή άλήθεια είναι πώς δεν φάνηκε διάλογο θυρωμένη, επειδή τόλμησε ό ώραιος έκείνος ήπιότης να τής μίληση. Και άρχισαν μία τρυφερή συνομιλία, κάτω από τό φώς τού φεγγαριού, εκείνη από τό μπαλκόνι και έκείνος από τό δρόμο... Και όταν ό Δόν Ζουάν παρακάλεσε τή δέσποινα να τού επιτρέψει ν' ανέξει άπάνω, εκείνη δεν είχε τή δύναμη να τού άρηθή αυτή τή χείρ...

Η δόνα Έλβίρα—έτσι έλεγαν τήν οικοδέσποινα—φάνηκε πιο ώραία στο Δόν Ζουάν από κοντά. Ο κατακτητής δεν τή ρώτησε, άπο λεπτότητα, πού ήταν. Μά δεν ήταν δύσκολο να καταλάβη από τήν εύγένεια και άπο τήν άρχοντιά της, ότι είχε μπροστά του ένα από τά σπανιότερα λουλούδια τής άριστοκρατίας τής Γρενάδας. Η δόνα Έλβίρα ήταν μελαχροινή και ώρη, κάτωρη. Ένα άπροσδιόριστο μυστήριο ήταν χυμένο στη θλιμμένη μορφή της... Όταν όμως γελούσε, σκόρπιζε γέροω τής τό φώς ενός δυνατού ήλιου...

Η οικοδέσποινα, μαγεμένη άπο τή συντροφιά και από τήν όμιλία τού Δόν Ζουάν, τον προσκάλεσε να φάνε μαζί. Και ύστερα, μετά τό φαγητό, ό έπισκέπτης πήρε μία κιθάρα, πού ήταν ριγμένη σ' ένα ντεβάνι και είπε ένα από τά πιο παθητικά τραγούδια τής Γρενάδας, ενώ ή δόνα Έλβίρα τον άκουγε με μάτια μισόκλειστα, με τά χείλη μισανοιγμένα σ' ένα χαμόγελο παραδεισιακής εύδαιμονίας.

Ξαφνικά ένοιωσε στο στόμα της τά φλογισμένα χείλη τού Δόν Ζουάν.

—Σας αγαπώ! ψιθύρισε ό κατακτητής, ύποκρινόμενος στην έντέλειον τον έρωτευμένο, με τήν τέχνη πού έμαθε ύστερ' από μία μακρά πείρα...

—Τραγουδήστε μου κάτι άλλο... είπε με σεβασμένη φωνή ή δόνα Έλβίρα, χωρίς να τραβήξη τά χείλη της.

Ο Δόν Ζουάν ξαναπήρε τήν κιθάρα...

...Και τά τραγούδια πού είπε ήταν τόσο γλυκά, τόσο μεθυστικά, ώστε ξημέρωσε χωρίς να τό καταλάβη τό ζαλισμένο ζευγάρι. Όταν όμως ή δόνα Έλβίρα είδε τά πρώτα άδύνατα θάμνη να σκορπίζουν ένα ώρη φώς στο δωμάτιο, ενώ τά κερτιά άργόσθυνα στα χερσά κρησιόληγια, σηκόθηκε τρομαγμένη από τή θέσι της, λέγοντας στο Δόν Ζουάν:

—Γιά τ' όνομα τού Θεού! Πηγαίνετε άμέσως!...

—Γιατί, ώραία μου; Δεν είμαστε καλά μαζί;

—Ω! άς μή χυτούμε περισσότερο καιρό!... Πρέπει να φύγετε άμέσως... Σε λίγο θαρθούν εδώ ώρισμένα πρόσωπα, πού δεν πρέπει να σας δούν μαζί μου...

—Έχω πάντοτε τό σπαθί μου κρεμασμένο από τή ζώνη μου! άποκρίθηκε με άγέρωχο ύφος ό Δόν Ζουάν.

—Μά, γιατί να με φέρετε σε δύσκολη θέσι; ψιθύρισε με έκκεντική φωνή ή δόνα Έλβίρα. Έγώ διατρέχω μεγαλύτερο κίνδυνο από σας... Πηγαίνετε, σας παρακαλώ! Μή με κάνετε να μετανοήσω για μία άδυναμία μου...

—Έστο! Θα φύγω, άφου μου τό ζητάτε... Πιο μπροστά όμως πρέπει να μου πείτε πότε και πού θα σας ξαναδώ...

—Δεν μπορεί να σκεφθώ τώρα τίποτα... Θα σας είδοποιήσω άργότερα... Πηγαίνετε, πηγαίνετε... Ίσως σε λίγο να εινε πολύ άργά...

Ο Δόν Ζουάν είπε τής οικοδέσποινας πού θα μπορούσε να τού γράψη, τήν φίλησε για τελευταία φορά και έφυγε, εχθαρισμένος από τον έαυτό του για τήν καινούργια κατάκτησή του... παίρνοντας ώστόσο μαζί του και τήν καρδιά του! Γιατί ό Δόν Ζουάν δεν χαιριζε σε καμία γυναίκα τήν καρδιά του. Πετούσε σαν πεταλούδα—ή σαν μέλισσα—άπο λουλούδι σε λουλούδι και ύστερα έφηνε, ψυχρός και εδιάφορος χωρίς να φωνήση να κυτάξη πίσω του.

Έτσι, ύστερ' από λίγες ώρες, ή δόνα Έλβίρα δεν ύπήρχε πια για τον Δόν Ζουάν.

Πέρασαν δύο μέρες.

Τό πρωί τής τρίτης μέρας, ενώ ό Δόν Ζουάν περνούσε από ένα δρόμο, άκουσε ξαφνικά να σημαίνουν θλιερά ή καμπάνες μιας εκκλησίας. Ο θάνατος και ό διάβολος δεν φοβίζαν τον άνθρωπο άπο τον πού είχε περάσει τή ζωή του με γλέντια και τραγούδια. Ωστόσο, τή μέρα εκείνη, ή πένθιμες κωδωνοκρούσεις έκαναν τον Δόν Ζουάν να κυριευθή από βαρεία μελαγχολία, από μαύρα και θλιερά φροισθήματα, χωρίς να ξέρη ούτε ό ίδιος τό γιατί. Κάτι τού έβλεπε πώς ό νεκρός πού κηδεύανε ήταν γνωστός του—ένα αγαπημένο του πρόσωπο...

—Ποιάς πέθανε, καλή μου γυναικούλα; ρώτησε μία γρηά πού έτυχε να περνάη από μπροστά του, κάνοντας άλληπάλληλους σταυρούς.

—Μία κυρία πού μένει εδώ κοντά, άποκρίθηκε ή γρηά. Μία καλοκαρδή και εύγενική άρχοντίσσα, πού είχε όμως τήν άτυχία να πάρη ένα κακό και δύστροπο άντρα... Ο άνθρωπος αυτός τής μαράνε τά κάλλη, τήν έκανε να λυώση σιγά-σιγά από τον καϊμό της...

Έλειπε κάμποσο καιρό σε ταξίδι. Η γυναίκα του είχε ήουχάσει... Προχτές όμως ό κακός αυτός άνθρωπος ξαναγύρισε... Και χτες τή νύχτα, ή γυναίκα του πέθανε ξαφνικά... Ποιάς ξέρει τή μαρτυρία να τής έκανε ό αντίχριστος... Θεός σχαρώστην!...

Ένα σιδερένιο χέρι έσφιξε τήν καρδιά τού Δόν Ζουάν, ενώ μία τρυφερή ύποψία περνούσε σαν άστραπή από τό μυαλό του...

—Και πώς τήν λέγατε τή γυναίκα αυτήν; ρώτησε τή γρηά με άγωνία.

—Δόνα Έλβίρα, άφέντη μου!...

Όλο τό άπόγευμα, ό Δόν Ζουάν γυρούσε σαν τρολλός στους δρόμους τής Γρενάδας. Η σκέψη ότι ή δόνα Έλβίρα γνώρισε για τελευταία φορά τήν έρωτική ετυχία μαζί του, τον έκανε να νιώση ξαφνικά να φροντίζουν στην καρδιά του άπέραντη άγάπη για τήν ώρη γυναίκα και μεγάλη συμπόνια για τό θλιερό τέλος της. Για πρώτη φορά στη ζωή του ό Δόν Ζουάν νοσταλγούσε τά φιλιά μιας γυναίκας, για πρώτη φορά ξαναθυμάται με ταραχή μία γυναίκα. Και τά αισθήματα αυτά, πού τά πρωτόδοκίμαζε, τον είχαν ρίξει σε τέτοια άγωνία, ώστε δεν μπορούσε πια να άναγνωρίση τον έαυτό του...

Άργά, κατά τό βράδυ, έφυγε άποστρημένα τον ήματα στην εκκλησία, όπου ήξερε ότι είχαν αφήσει τό φέρετρό τής δόνας Έλβίρας. Η εκκλησία ήταν άδειάη όταν μπήκε μέσα ό Δόν Ζουάν. Βαθιά ή έπίσημη σιωπή βασίλευσε

Ο νεκρός πού έβλεπε ό Δόν Ζουάν ξαπλωμένο στο φέρετρό, ήταν... ό ίδιος ό έαυτός του...

γύρω του. Μονάχα ένας καλόγερος, γελευταμένος σε μία γυναίκα, προσευχότανε με σκυρμένο το κεφάλι και με κατεβασμένη τη μαύρη κουκούλα του...

Ο Δόν Ζουάν προχώρησε... Δείκνινε ένα φέρετρο στολισμένο με ύψιστη λουλούδια, ανάμεσα σε τέσσερα μαγουάλια γεμάτα ανάφλεγα κεριάκια... Έκανε μερικά ακόμα βήματα... Βρισκότανε τώρα μπρος στο φέρετρο... Κάτω από τα λουλούδια αναπαύοντανε το σώμα της ηλικμημένης εκείνης γυναίκας, που του χάρισε ένα βράδυ τα φιλιά της με τόσο παραφορα και απελπισία...

—'Ελβίρα! ψιθύρισε ο Δόν Ζουάν.
Τα μάτια του είχαν πλημμυρίσει δάκρυα... 'Η καρδιά του σπάρξε από πόνο... Κάτι είχε γκρισιώσει μέσα του...

—'Ελβίρα! επανέλαβε ο Δόν Ζουάν.
Και έβρασε σ' ένα ατέλειωτο σπαραχτικό κλάμα. "Είλαιγε τη γυναίκα που έγοπούσε, την πρώτη και τελευταία γυναίκα που άγγιξε στη ζωή του ο μεγαλύτερος κατακτητής. Και, συγγνώμη, βλάιγε και για το θάνατο του ίδιου τού έαυτού του—γιατί καταλάβαινε πως από κείνη τη στιγμή δεν ήταν πια ο κληρός Δόν Ζουάν, δεν ήταν πια άνθρωπος ζωντανός, άλλα μονάχα μια σκιά, μια σκιά και τίποτ' άλλο...

Ξαφνικά, ο Δόν Ζουάν ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά στον ώμο του. Σήκωσε το κεφάλι του και είδε τον καλόγερο, που προσευχότανε πριν από λίγο σε μία γυναίκα, να του δείχνη, άμילητος, με το δάχτυλο, ένα σκεπτικό σημείο της εκκλήσις. Ο Δόν Ζουάν σκούπισε τα βραχυμένα μάτια του, κτύπησε με προσεχτικά στη διέθυνση που του έδειχνε ο καλόγερος και δίκνινε ένο άλλο σκεπασμένο φέρετρο. Μια καλόγερα προσευχότανε γονατισμένη μπροςτά του.

—Πούς εινε αυτός ο νεκρός; ρώτησε ο μεγάλος γυναικοκατακτητής.

—Πήγαινε να δής! του αποκρίθηκε ο καλόγερος, με φωνή που βραίαζε σαν νάβγαίνε από τον έλλο κόσμο.

Ο Δόν Ζουάν σημάθηκε μηχανικά, πλησίασε στο φέρετρο, σήκωσε το σκέπασμα και την ίδια στιγμή διαβοχώρησε, βγαίνοντας ένα σκεπασμα πρόσωπου.

Ο νεκρός που έβλεπε ξαπλωμένο μπροςτά του, μέσα στο φέρετρο, ήταν ο ίδιος ο έαυτός του, ο Δόν Μικονούλ ή Μαράνα, ο Δόν Ζουάν!...

Ο καλόγερος ξαναπλησίασε τον άλαλο Δόν Ζουάν και τού ψιθύρισε στ' αυτί πάνω από τον ώμο του:

—Ο Δόν Ζουάν πέθανε από τη στιγμή που έβλαψε για μία γυναίκα, από τη στιγμή που άγγιξε! Ο Δόν Ζουάν, ο έρωτευμένος πια Δόν Ζουάν, δεν μπορεί να ζή!...

Την άλλη μέρα, ο Δόν Μικονούλ ή Μαράνα, άφηνε όλα τα υπάρχοντά του στους φτωχούς, άφηνε τους φίλους του και την παλιά ζωή του και—γέρος πια ύστερ' από μια νύχτα πόνου και άγωνίας—πήγαινε να κλειστή σ' ένα μοναστήρι... Κι' όταν πέθανε, ύστερ' από κάμποσα χρόνια συντριβής και μετανοίας, το πτώμα του σκόρπιζε ένα δυνατό άρωμα άγιωσύνης!...

ΒΕΡΝΟΝ ΔΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΑΓΑΣ

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, καλοφαγάς ονομαστός στην εποχή του, έλεγε τα έξης για κάποιον οικογενειακό του φίλο, ονομαζόμενο Μπουντού, ο οποίος έτρωγε όσο ένας λόχος στρατιωτών τουλάχιστον:

—Μία μέρα ήρθε ο Μπουντού στο έξοχικό σπίτι του πατέρα μου, του στρατηγού Δουμ. Έκείνη την ημέρα είχαμε σφάξει ένα μοσχάρι. Από τη στιγμή λοιπόν που το είδε, τα μάτια του δεν ξεκόλλησαν απ' αυτό.

—Μπορείς να το φάς όλο, Μπουντού; τόν ρώτησε γελώντας ο πατέρας μου. "Αν βέλεις, φάτο, εινε δικό σου όλο.

—'Ε, τότε, λοιπόν, στρατηγέ, στείλε το όλο στο φούργο να ψηθή.

Το έστειλαme πράγματι στο φούργο κι' όταν έψηθήκεν, ο Μπουντού στράφηκε στο τραπέζι και το ξεκοκάλισε ολόκληρο.

—'Ελιζώ να χάρατσε τώρα, φιλε μου! του είπαν ο πατέρας μου.

—Στρατηγέ μου, να σου πω την αλήθεια: "Αν στείλης στο φούργο και τη μάνα του μεσαριού, την κανονίζω κ' εκείνη ως το βράδυ!..."

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Από ένα Παρισινό θηροτροφείο εξέφυγαν μία νύχτα ένας κροκόδειλος όχι πολύ μεγάλος κι' ένα φιδί. "Υστερ' από αρκετές έβενες, που εκράτησαν πολλές ώρες, τα βρήκαν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο κλεισμένο σ' ένα γκαράζ. Εύτυχως δέ που τα βρήκαν... Φαντάζεστε τί τρομάρα βήμιανε το σωφέρ, μόλις θ' άνοιγε το πρωί το αυτοκίνητο και θά έβλεπε μέσα τους φοβερούς αυτούς επιβάτες!...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΙΣΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Εινε αδύνατον να φαντασθήτε πόσα είδη έρωτος ύπάρχουν. Υπάρχουν έρωτευμένοι που γράφουν τρεις φορές την ημέρα, κι' άλλοι που δεν γράφουν ποτέ.

—Υπάρχει ο έρωσ-ποιητής, ο έρωσ-δημοσιογράφος—που έννοει, δηλαδή, ν' ανακαινίση σ' όλους κάθε λεπτομέρειά του—ο έρωσ-οικονομολόγος—που εινε και ο χειρότερος απ' όλους—ο έρωσ-βασιλιάς—που εινε ο πιο επικίνδυνος—ο έρωσ-γυαλιάρη—ο πιο σαχλός—ο έρωσ της περιστάσεως και ο έρωσ-ταμπίλης.

Π ρ ή κ η ψ ν α έ Δ ί ν

—Το να θέλη να ξεχάση κανείς το πρόσωπο με το οποίο εινε έρωτευμένος, εινε σαν να επιδιώκη να το συλλογίζεσαι διαρκώς. Ο έρωσ έχει αυτό το κινε σημείο με τις τύψεις: ότι όσο θέλει κανένας ν' απαλλαγη απ' αυτόν, τόσο τυραννικότερος γίνεται.

(Δ α Μ π ρ ο υ γ έ ρ)

—Δεν ύπάρχει κανένας λόγος να κρινεθήτε από απελπισία, να θέλετε ν' αυτοκινήσετε κ.τ.λ., επειδή έτυχε να πισωθήτε ότι ή φίλη σας δεν σας εινε πια πιστή. Ο έρωσίς σας πληγώνεται με τη σκέψη ότι σας άπατά με κάποιον άλλον; Δεν έχετε παρα ν' αντιστερίσετε τους όρους και να πητε ότι...άπατά κι' αυτόν τον άλλον με σας, κι' άμέσως όλα διορθώνονται!

(Α ν τ έ Μ υ σ σ έ)

—Οι μεγάλοι σύνδημοι της ανθρωπότητος εινε δύο: ή καλύτερη και ο έρωσ.

Μ ι ρ ο μ π ο ύ

—'Η ζήλια δεν εινε πολλές φορές παρα ένα κενσώσιμο δείγμα έρωτος.

Σ τ έ ν τ α λ

—Ο έρωσ μας διδάσκει όλες τις άρετές. Πλούταρχος

—'Ετυχε να γνωρίσω γυναικίς όλων των χωρών της γής. 'Η 'Ιταλίδα δεν πιστεύει στον έρωτα του φίλου της, παρα μόνον όταν έκείνος εγκληματισει για χατήρι της. 'Η 'Αγγλίδα πιστεύει στον έρωτα, όταν ο φίλος της κάνει κινωιά τρέλλα κι' ή Γαλιλίδα όταν ο φίλος της κάνει κινωιά κωνταμάρα.

Σ α μ φ ό ρ

—Δεν ύπάρχει παρα ένα είδος έρωτος. Κυκλοφορούν όμως χιλιάδες πλαστάιν αντιγράφουν του!

Δ ε Ρ ο σ φ ο υ κ α

—"Όταν αγαπούμε, δεν αναγνωρίζουμε ούτε κι' έμεις οι ίδιοι τον έαυτό μας. Μας φαίνεται έντελώς διαφορετικός απ' ότι ήταν προητέρα.

'Α λ Δ ο υ μ α ς

—Ο έρωσ έχει την γοητεία της σιγήσως και την παραφορα της μανιάσως.

Α λ φ ρ Μ υ σ σ έ

—Κάθε γυναίκα θά ήταν εύχαριστήνη κι' εύτυχής φορώντας τσίτνια ρούχα, αν δεν ύπάρχαν στον κόσμο άλλες γυναίκες που φορούν μεταξωτά.

—Οι περισσότεροι παντρεμένοι υπεναικιάζουν συχνά την καρδιά τους.

—Το φυτίλι ενός πάθους ανάβει συνήθως πάνω στη στάχτη ένός άλλου.

Σ α μ φ ό ρ

—"Όσο περισσότερος ή γυναίκα σας παρακαλεί να της πητε την αλήθεια, τόσο λιγώτερο θέλει να την άκουση.

—Κάθε γυναίκα θέλει ν' άκουη την αλήθεια για τις φίλες της, ποτέ όμως δεν άρχεται ν' άκουη την αλήθεια και για τον έαυτό της.

—'Η γυναίκα που συνήθως εινε...ψεύτικη απ' την κορφή ως τα νύχια, έχει την απίτηση ναμια πραγματικά τα δικαστικά που φορεί.

—Ο παντρεμένος άνθρωπος σε δύο πράγματα έλλείπει: στο δικέζυγιο και στο θάνατο!...

—Ουδέν κακόν άμειγς καλού! Για να φάη ή Έθνα το αήλο έδωσε έγρασία σε χιλιάδες ράφτες, μοδίστρες και καπελλοδέσες.

—Υπάρχουν πολλοί άνδρες που ζουν και εργαζονται για τους άλλους. "Όλοι όμως οι άνδρες εργαζονται και ιδρακοπούν για τη γυναίκα.

—'Η περιπέτεια κι' ο κίνδυνος τραβά πάντοτε τον άντρα. Μόνον έτσι εξηγείται ή αγάπη των ποδός τις γυναίκες.

—'Αν μία γυναίκα δεν κάνει έναν άντρα δυστυχή, τοιλάχιστον μία φορά την ημέρα, δεν μπορεί να εύχαριστήθη.

—Το παραθύρι της αγάπης εινε εύχαριστο στη γυναίκα, όπως στα παιδάκια το παραθύρι της νεκρόσως.

—'Η γυναίκα που μονάει με άγγελο, εινε πάντοτε σχεδόν...υποθηκεμένη στο διάβολο.

—Κάθε έξυπνη γυναίκα προτιμά «ένα και στο χέρι, παρα δέκα κ'ε καρτέρες».

—'Η γυναίκα δεν γίνεται πνευματώδης παρα απ' έμεις της άρετής της.

Ν τ ' Α λ α μ π ε ρ

—'Η γυναίκες εινε συνήθως άμειλικτοι δικαστάι για τα παραπτώματα των άλλων γυναικών.

Μ π α λ ι ζ έ κ